

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

ניתן ביום 08 דצמבר 2014

המערערת והמשיבה שכנגד

יצחק אטיאס - חברה לעבודות בנין בע"מ

המשיבים והמערערים שכנגד

1. קירבייק קודיס
2. עומר בילגילי
3. ראמזן בילגילי
4. צ'אקל בירול
5. שריף ייביק
6. קירבייק אוסמן

בפני: השופטת לאה גליקסמן, השופט אילן איטה, השופטת סיגל דוידוב-מוטולה
נציג ציבור (עובדים) מר שלום חבשוש, נציג ציבור (מעסיקים) מר שלמה נוימן

בשם יצחק אטיאס - חברה לעבודות בנין בע"מ – עו"ד עידית מילט-בר עוז, עו"ד מור נוי
בשם קירבייק קודיס ואח' – עו"ד גרגורי פאוסט קורצ'מני

פסק דין

השופט אילן איטה

1. המשיבים, אזרחי תורכיה, הועסקו באתרי בנייה של המערערת, באמצעות חברה קבלנית תורכית (להלן – **הקבלן**), וזאת בשנים 2001 – 2004. כל משיב הועסק בתקופה שונה¹. בשנת 2008 הגישו המשיבים² לבית הדין האזורי תביעה לתשלום זכויות שונות בגין תקופת העבודה וסיומה. בית הדין האזורי לעבודה בבאר שבע

¹ להלן תקופות העבודה שנקבעו על ידי בית הדין האזורי: **המשיב 1**: 29.7.2001 – 27.7.2003; **המשיב 2**: 29.9.2002 – 22.1.2004; **המשיב 3**: 11.10.2001 – 8.2.2003; **המשיב 4**: 29.9.2002 – 13.11.2003; **המשיב 5**: 13.10.2002 – 25.9.2003; **המשיב 6**: 29.7.2001 – 25.9.2003. לגבי המשיב 6 הסכימו הצדדים כי נפלה שגגה בפסק הדין וכי תקופת עבודתו היא 13.10.2002 – 22.1.2004.

² כתב התביעה התייחס לשני תובעים נוספים, אך במהלך ההליך נמחקה תובענתם (החלטה מיום 8.8.10).

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

(השופט משה טוינה; תע"א 3371/08 ואח') קבע כי התקיימו יחסי עובד ומעביד בין המערערת לבין המשיבים וחייב אותה לשלם למשיבים תשלומים שונים.

פסק הדין של בית הדין האזורי והטענות בערעור

2. בקליפת אגוז נציין כי בית הדין האזורי חייב את המערערת לשלם למשיבים הפרשי שכר מינימום, שכר עבור שעות קיץ, פיצוי בגין אי ביצוע הפרשות לקרן חיסכון, דמי הבראה ופיצויי פיטורים והכל בתוספת הפרשי הצמדה וריבית כחוק ממועד סיום העבודה ועד לתשלום בפועל (סעיף 76 לפסק הדין). בית הדין האזורי דחה את תביעת המשיבים לגמול עבור עבודה בשעות נוספות, חופשה שנתית, יתרת דמי כלכלה ותמריץ אי העדרות. כן נדחו טענות קיזוז שהעלתה המערערת ובכלל זה קיזוז חלף הודעה מוקדמת. המערערת חוייבה לשלם למשיבים ביחד הוצאות משפט בסכום של 20,000 ₪.

3. המערערת ערערה על פסק הדין. ערעורה מופנה כנגד הקביעה כי המשיבים זכאים לפיצויי פיטורים ולהפרשי הצמדה וריבית ממועד סיום העבודה, וכן כנגד דחיית טענת הקיזוז בגין אי מתן הודעה מוקדמת.

בנוסף טענה המערערת כנגד הסכומים שנפסקו לטובת המשיבים 5 ו-6, בטענה כי בית הדין האזורי שגה בקביעת משך תקופת העסקתם של משיבים אלה, על אף שלא היתה מחלוקת לגבי מועדי תחילת עבודתם וסיומה.

4. המשיבים הגישו ערעור שכנגד ובו ערערו על דחיית התביעה לגמול עבור עבודה בשעות נוספות וכן על שיעור הוצאות המשפט שנפסקו³.

הכרעה

5. לאחר ששקלנו את טענות הצדדים ועיינו בכלל חומר התיק החלטנו לקבל את ערעור המערערת על חיובה לשלם פיצויי פיטורים לכלל המשיבים ועל שיעור הסכומים אותם חוייבה לשלם למשיבים 5 ו-6. יתר רכיבי ערעורה נדחים. כן החלטנו לדחות את הערעור שכנגד. להלן נתייחס לסוגיות השונות המתעוררות בערעורים שלפנינו.

³ המערערים חזרו בהם מהערעור בנוגע ליתרת דמי כלכלה ולתמריץ אי העדרות.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

גמול עבור עבודה בשעות נוספות

6. בית הדין האזורי קבע כי אין בידו "לקבל את תצהירי התובעים כמשקף גרסה עובדתית שבאה מפיהם; ומכאן המשקל הנמוך שיש לתת לאותם תצהירים". קביעה זו נעשתה לאחר שבית הדין סקר את נסיבות הגשת התביעה ודרך עריכת התצהירים. בית הדין האזורי קבע כי מאחורי התביעה וגרסת המשיבים עומד אדם בשם איסמעיל, אשר הוא זה שתרגם את גרסת המשיבים ומסרה לבא כוחם בישראל, באופן המותיר ספק אם הגרסה שהוא מוסר היא אכן גרסת המשיבים. בית הדין האזורי היה ער לכך שבסמוך לפני הדיון נפגשו המשיבים עם בא כוחם והתצהירים תורגמו להם לתורכית, במהלך אותה ישיבה, והם אף אישרו את תוכן התצהירים. אף על פי כן התרשם בית הדין כי התצהירים הם "גרסה מעובדת ואחידה" שעה שעל הליכי התביעה שולטים אחרים שאינם התובעים.

על רקע זאת קבע בית הדין האזורי שאין בידו לקבל את גרסת המשיבים אשר למתכונת ההעסקה לה טענו. בית הדין גם לא שוכנע לקבל את תלושי השכר שצורפו לתצהירי המשיבים ואשר לפי הנטען על ידם הופקו להם על ידי הקבלן (החברה התורכית) ומהם ניתן ללמוד על מספר שעות העבודה בכל חודש. נציין כי צורפו תלושי שכר המשקפים רק חלק מתקופות העבודה של המשיבים.

7. בית הדין קבע כי המשיבים אכן עבדו בשעות נוספות, אך משגרסתם היתה "גרסה מעובדת" אין בידו לקבל את תביעתם לגמול עבור עבודה בשעות נוספות.

8. המשיבים טוענים, במסגרת ערעורם שכנגד, כנגד קביעות בית הדין לגבי תצהיריהם ונספחיהם. לטענתם לא היה מקום לדחות את התביעה המבוססת על שעות העבודה הרשומות בתלושי השכר שהנפיק הקבלן או על מתכונת העבודה לגביה הצהירו המשיבים. לחלופין נטען יש לחשב את השעות הנוספות לפי תלושי השכר שלטענת המערערת היא הנפיקה עבור המשיבים.

9. דין ערעור המשיבים בסוגיה זו להדחות. שאלת המשקל שיש ליתן לגרסתו של עד, לרבות לתצהירו, מסורה בראש ובראשונה לערכאה הדיונית. במקרה זה הגיע בית הדין למסקנה כי אין בידו לקבל את גרסת המשיבים בתצהירים בהיותה גרסה מעובדת ואחידה. אין מקום שנתערב בקביעה זו של בית הדין האזורי המבוססת היטב בחומר הראיות שלפניו. גם המשיבים טענו, במסגרת סיכומי תשובתם, כי

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

אין מקום שבית הדין יתערב בקביעות עובדתיות שהתבססו על מהימנות העדויות והראיות⁴. חיזוק למסקנתו של בית הדין האזורי ניתן למצוא בפער שבין גרסת המשיבים, כל אחד בתצהירו, אשר לנסיבות סיום עבודתו לבין האמור בחקירתו הנגדית. בנסיבות אלה, משבית הדין לא שוכנע לקבל את גרסת המשיבים לפיה המסמכים שצורפו לתצהירים הם תלושי השכר מהקבלן או את גרסתם אשר למתכונת העבודה, בדין נדחתה התביעה לגמול עבור עבודה בשעות נוספות.

ונבהיר, בהתאם לפסיקה, הפרת מחויבות המעסיק לערוך רישום מפורט ומדויק של שעות העבודה של עובדיו, ואי הצגת פנקס שעות עבודה מסודר על ידו, מובילה להגמשת נטל הראיה המוטל על העובד בכל הנוגע להוכחת היקפן המדויק של השעות הנוספות שביצע, ובמקרים המתאימים גם להעברת הנטל למעסיק בקשר לכך⁵. במקרה זה בית הדין האזורי שוכנע כי גרסת המשיבים אשר להיקף שעות העבודה הנוספות הנטענות הופרכה, בהיותה "גרסה מעובדת", ומכאן שבדין דחה את התביעה ברכיב זה.

הערת מערכת:
פסק הדין עוסק בעובדים שפוטרו לפני שהוחק סעיף 26ב לחוק הגנת השכר

10. במסגרת הערעור טוענים המשיבים כי לחלופין יש לפסוק להם גמול עבור עבודה בשעות נוספות על יסוד תלושי השכר שצרפה המערערת לכתב הגנתה ואשר לפי טענתה היו תלושי השכר שהנפיקה בגין העסקת המשיבים. אין לקבל טענה זו נוכח קביעת בית הדין האזורי כי אין בידו ליתן בתלושי שכר אלה "אמון כמשקפים את המציאות להווייתה". מעבר לאמור, נציין כי המשיבים כלל לא טרחו להגיש, חרף הנטען בסעיף 53 לסיכומיהם, תחשיב המתייחס לחלופה זו.

11. מעבר לדרוש נציין כי לא עלתה לפנינו טענה הנוגעת לאפשרות להגיש ערעור שכנגד בעניין זה, נוכח העובדה שאין זיקה בין הנושא שהועלה בערעור שכנגד לבין הנושאים שהועלו בערעור העיקרי שהגישה המערערת.

12. לאור האמור, ערעור המשיבים על סוגיית הגמול עבור עבודה בשעות נוספות – נדחה.

⁴ סי' 7 לעיקרי הטענות מטעם המשיבים שכנגד.
⁵ ע"ע (ארצי) 212/06 ימית א. ביטחון (1988) בע"מ – אלי אפרים, (12.11.08); ע"ע (ארצי) 211/10 ארקדי נדצקי – שמירה ובטחון הצפון בע"מ, (11.5.12) והאסמכתאות שם.

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

פיצויי פיטורים

13. בית הדין האזורי קיבל את גרסת המערערת לפיה התביעה לפיצויי פיטורים נוסחה באופן "כוללני ולא מפורט". בתצהירים פרט כל משיב את הגרסה אשר מקימה לו זכאות לפיצויי פיטורים: המשיב 1 טען כי הפסיק לעבוד על רקע מצב בריאותי שהוא תוצאה של פציעה בעבודה וניתוח שעבר כחודש לאחר מכן. לטענתו המערערת והרופאים מטעמה אמרו לו שעליו לחזור לתורכיה; המשיב 2 טען כי העבודה באתר באשקלון הסתיימה ומטעם המערערת הודיעו לו שעליו לחזור לתורכיה; המשיבים 3, 5 ו- 6 טענו כי התפטרו לאחר שדרישתם לקבל לפחות שכר מינימום ומגורים סבירים נדחתה על ידי המערערת; המשיב 4 טען כי פוטר על רקע מצב בריאותו כתוצאה מפגיעה בעבודה.

בית הדין לא קבע שהוא מקבל את גרסת המשיבים, מן הסתם נוכח התרשמותו מהמשקל שיש ליתן לתצהירי המשיבים. יתרה מזאת, כמפורט בסיכומי המערערת בבית הדין האזורי – גרסת המשיבים בחקירתם הנגדית אל מול טענותיהם בתצהיר מעוררת קושי לקבל את האמור בתצהיריהם. בנסיבות אלה בדין לא נקבע כי המשיבים זכאים לפיצויי פיטורים מן הטעם לו הם טענו.

14. על אף האמור מצא בית הדין האזורי לקבוע כי המשיבים זכאים לפיצויי פיטורים. בית הדין האזורי נתן לכך שני טעמים: הראשון, בית הדין קבע כי המשיבים סיימו "את עבודתם בישראל בסמוך לפקיעת אשרת העבודה בישראל, ולחילופין חודשים מספר לאחר שפקעה אשרת העבודה והשהיה בישראל" וכי בנסיבות אלה ניתן לראות בסיום העסקתם של המשיבים "כסיומם של יחסי עובד מעביד בסיום תקופת החוזה הקצובה".

טעם זה מעורר קשיים: המשיבים כלל לא טענו לזכאות מן הטעם האמור, וממילא שאלה זו - ובכלל זה הסיבות לאי הארכת האשרה, לא התבררה. זאת ועוד, משלא עלתה טענה שכזו מפי המשיבים ממילא לא ניתנה למערערת האפשרות להתגונן מפני הטענה. לאור האמור, לא היה מקום לקבוע למשיבים זכאות לפיצויי פיטורים מן הטעם האמור.

15. בית הדין האזורי נתן טעם שני לזכאותם של המשיבים לפיצויי פיטורים. נקבע כי בנסיבות בהן המשיבים הועסקו בשכר "שהוא נמוך משכר המינימום, מבלי

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

שהוסדר המשך העסקתם בישראל באשרה כדין", היו המשיבים זכאים להתפטור, והתפטרותם באה בגדרן של "נסיבות אחרות" שביחסי עבודה כאמור בסעיף 11 לחוק פיצויי פיטורים, תשכ"ג – 1963.

גם קביעה זו מעוררת קשיים: האחד, רק שלושה משיבים (3, 5 ו-6) טענו כי התפטרו בשל אי תשלום שכר מינימום. שלושה משיבים (1, 2 ו-4) כלל לא טענו טענה שכזו והצביעו על עילת התפטרות אחרת. משכך, לפחות לגבי משיבים אלה (1, 2 ו-4) כלל לא היה מקום לקבוע כי הם זכאים לפיצויי פיטורים מכוח עילה זו; השני, אשר לשלושה שטענו כי התפטרו על רקע של אי קבלת שכר מינימום (3, 5 ו-6) - על מנת שתוכר התפטרות בשל אי קבלת שכר מינימום (או תנאי עבודה אחר), נדרש כי יוכח קשר סיבתי בין אי קבלת שכר המינימום לבין ההתפטרות. כאמור, בית הדין האזורי לא קבע כי הוא מקבל את גרסתם העובדתית של משיבים אלה בנוגע לנסיבות סיום עבודתם. בנסיבות אלה לא ניתן לקבוע כי הוכח קשר סיבתי כאמור.

נוכח הטענה בדיון שלפנינו, יודגש כי בעניין א. דורי⁶ כל שנקבע הוא שבנסיבות מסויימות בהן הסיכוי לתיקון ההפרה בתנאי העבודה שגרמה להתפטרות הוא מזערי, לא מוטלת על העובד החובה להתרות טרם פיטוריו, וזאת כתנאי לזכאות לפיצויי פיטורים לפי סעיף 11 לחוק פיצויי פיטורים. אין ללמוד מכך שלא נדרש קשר סיבתי בין ההתפטרות לבין אותה "הפרה".

16. למעלה מן הדרוש נציין כי מאחר שמשיב 5 עבד לפי המועדים שנקבעו על ידי בית הדין כתקופת עבודתו⁷ פחות משנה והתפטור, ממילא אין הוא זכאי לפיצויי פיטורים.

17. לאור האמור, ערעור המערערת כנגד חיובה לשלם למשיבים פיצויי פיטורים מתקבל, כך שחיובה בפסק הדין האזורי לעשות כן מבוטל.

⁶ ע"ע (ארצי) Xue Bin 1218/02 - חברת א. דורי-חברה לעבודות הנדסיים בע"מ, (22.3.2003).

⁷ 25.9.2003 – 13.10.2002

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

הפרשי הצמדה וריבית

18. בית הדין האזורי קבע כי לסכומים שעל המערערת לשלם לכל משיב ייוספו הפרשי הצמדה וריבית כחוק, מהראשון לחודש שבא לאחר החודש במהלכו סיים אותו משיב את עבודתו ועד לתשלום בפועל.

19. המערערת טוענת כי נוכח השהיית התביעה במשך 5 שנים, תקופה במהלכה המערערת לא ידעה על הטענות כנגדה, ונוכח הנזק הראייתי שנגרם לה בשל חלוף הזמן - היה על בית הדין לפסוק הפרשי הצמדה וריבית ממועד הגשת כתב התביעה בלבד.

20. חוק פסיקת ריבית והצמדה, התשכ"א – 1961 (להלן – **החוק**), מסמיך רשות שיפוטית לפסוק הפרשי הצמדה וריבית. הפרשי הצמדה וריבית כחוק משקפים את ערך הכסף ואת ערך השימוש בו. לפיכך, הכלל הוא כי פוסקים הפרשי הצמדה וריבית מיום היווצר העילה, אלא אם כן שוכנעה הרשות השיפוטית כי התקיימו נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה מכלל זה⁸.

21. איננו סבורים כי יש מקום להתערב בהחלטת בית הדין האזורי לפסוק, בהתאם לכלל, הפרשי הצמדה וריבית מהראשון בחודש שלאחר סיום העבודה. ממילא היה על המערערת לשמור על ראיותיה לפחות עד לתום תקופת ההתיישנות, והעיקר – הפרשי הצמדה וריבית אינם "עונש", וכאמור נועדו לשקף את ערך הכסף ואת שווי השימוש בו בתקופה במהלכה סכומים להם היו זכאים המשיבים נמצאו בידי המערערת. עיכוב בהגשת התביעה אינו מצדיק, לכשעצמו, אי פסיקת ריבית⁹. זאת ועוד. ככלל, בגין הפרשי שכר זכאי העובד להפרשי הצמדה וריבית מהמועד לתשלום השכר ולא ממועד סיום קשר העבודה, כך שבפסיקת בית הדין האזורי יש הפחתה של הפרשי ההצמדה והריבית.

22. **לאור האמור, ערעור המערערת כנגד פסיקת הפרשי הצמדה וריבית כאמור בפסק דינו של בית הדין האזורי – נדחה.**

⁸ ראו לאחרונה: ע"ע (ארצי) (ארצי) 9545-10-12 הדאיה חטיב - מועצה מקומית דיר חנא, (28.7.14) והאסמכתאות שם.

⁹ ע"ע (ארצי) עע (ארצי) 1454/01 אבו-דרהם משה - מבטחים בע"מ, (12.12.02).

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

קיצוז חלף הודעה מוקדמת

23. בית הדין האזורי דחה את טענת המערערת כי יש לקזז לגבי כל משיב מכל סכום שיגיע לו פיצוי בגין אי מתן הודעה מוקדמת להתפטרות. בין היתר, קבע בית הדין האזורי כי בנסיבות בהן הועסקו המשיבים בשכר הנמוך משכר המינימום לא היתה עליהם חובה ליתן הודעה מוקדמת להתפטרות.

24. סעיף 10 לחוק הודעה מוקדמת לפיטורים ולהתפטרות, תשס"א – 2001, קובע כי לא תחול על עובד החובה ליתן הודעה מוקדמת במקרים בהם מתקיימות "נסיבות מיוחדות שעקב קיומן אין לדרוש ממנו כי יעבוד בתקופת ההודעה המוקדמת הקבועה בחוק זה". יושם אל לב כי הפטור ממתן הודעה מוקדמת אינו מוגבל בהכרח למצבים בהם העובד מתפטר בנסיבות המזכות בפיצויי פיטורים, כגון מצבים הבאים בגדרו של סעיף 11 (א) לחוק פיצויי פיטורים. לפיכך, יתכנו מקרים בהן ההתפטרות אינה מזכה בפיצויי פיטורים, אך יתקיימו בהם נסיבות מיוחדות בהן אין לדרוש מהעובד לעבוד בתקופת ההודעה המוקדמת. הכוונה, למשל, למקרים בהן חובת העובד לעבוד שלובה ומותנית בקיומה של חובה מצד המעסיק, כך שבהפרת האחרונה משוחרר העובד מהחובה הראשונה. כך ארע במקרה שלפנינו. בדין פסק בית הדין האזורי כי משהועסקו המשיבים בשכר נמוך משמעותית משכר המינימום, התקיימו נסיבות מיוחדות בהן אין לדרוש מהמשיבים להמשיך ולעבוד. לפיכך, המשיבים היו פטורים מהחובה ליתן הודעה מוקדמת להתפטרות.

25. לאור האמור, ערעור המערערת כנגד דחיית טענתה לקיצוז חלף הודעה מוקדמת – נדחה.

הסכומים המגיעים למשיבים 5 ו-6

26. המערערת טענה כי הסכומים שנפסקו למשיבים 5 ו-6 עולים על המתחייב מתקופת עבודתם וזאת בשל שגגה שנפלה בקביעת משך התקופה בחודשים. במהלך הדיון בערעור היתה הסכמה כי הצדק עם המערערת בטענה זו. במהלך הדיון לפנינו הוסכם כי הסכומים שיש לפסוק למשיבים 5 ו-6 הם אלה שחושבו על ידי ב"כ המשיבים ופורטו בסעיפים 58 ו-59 לסיכום הטענות מטעם המערערים

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

שכנגד, וזאת בכפוף לטענת המערערת לעניין העדר זכאות כלל המשיבים לפיצויי פיטורים ולטענתה כי המשיב 5 שלא השלים שנת עבודה אינו זכאי לדמי הבראה.

27. לעניין פיצויי הפיטורים כבר התייחסנו, ומשכך משיבים 5 ו-6, כמו גם יתר המשיבים, אינם זכאים לפיצויי פיטורים. אשר לדמי הבראה למשיב 5 – משלא השלים שנת עבודה הוא אינו זכאי לדמי הבראה.

28. אשר על כן, **ערעור המערערת באשר לסכומים שנפסקו למשיבים 5 ו-6 מתקבל בעיקרו של דבר ותחת הסכומים שחוייבה המערערת לשלם להם על פי פסק דינו של בית הדין האזורי, יבואו הסכומים הבאים:**

משיב	שם	הפרשי שכר מינימום	תשלום עבור שעות קיץ	דמי הבראה	פיצוי בגין אי ביצוע הפרשות לקרן חיסכון
5	שריף ייביק	19,120	1,584	0	1,525
6	קירבייק אוסמן	31,763	1,584	2,161	2,029

לסכומים שנפסקו לזכות משיב 5 יווספו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 1.10.2003;

לסכומים שנפסקו לזכות משיב 6 יווספו הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום 1.2.2004.

הוצאות משפט

29. בית הדין האזורי חייב את המערערת לשלם למשיבים הוצאות משפט בסך של 20,000 ₪. המשיבים טענו, במסגרת הערעור שכנגד, כי רק הוצאות ההגעה לישראל למתן עדות הסתכמו בכ- 12,000 ₪ מה שמותיר סך של כ- 8,000 ₪ עבור ניהול ההליך שהיה קשה וארוך.

30. המערערת מצידה טענה כי המשיבים תרמו מצידם להתמשכות ההליך ואף הפנתה להחלטת בית הדין האזורי בדיון מיום 28.2.10.

31. לאחר ששקלנו את טענות הצדדים נחה דעתנו כי דין הערעור שכנגד של המשיבים בסוגיה זו להדחות. ככלל ערכאת ערעור אינה נוהגת להתערב בפסיקת הוצאות

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 30021-02-12

משפט על ידי הערכאה הדיונית, אשר מביאה בחשבון את כלל הנתונים, לרבות התנהלות בעלי הדין בהליך. לא מצאנו כי במקרה זה יש הצדקה לסטות מכלל זה. נזכיר כי במסגרת אותו הליך נמחקה תביעתם של שני תובעים נוספים תוך שבית הדין מדגיש כי בסוף ההליך, בעת פסיקת ההוצאות, יובא הדבר בחשבון.

32. לאור האמור, הערעור שכנגד שהגישו המשיבים בסוגיית הוצאות המשפט שנפסקו להם – נדחה.

סוף דבר

33. עולה מן המקובץ כי ערעור המערערת מתקבל בחלקו: מבוטל חיובה לשלם למשיבים פיצויי פיטורים; תחת הסכומים שחוייבה המערערת בפסק דינו של בית הדין האזורי לשלם למשיבים 5 ו-6 יבואו הסכומים האמורים בסעיף 28 לעיל. ערעורה בנושאים האחרים נדחה.

34. הערעור שכנגד שהגישו המשיבים נדחה.

35. לאור התוצאה החלטנו שלא לעשות צו להוצאות בערעור.

ניתן היום, ט"ז כסלו תשע"ה (08 דצמבר 2014) בהעדר הצדדים ויישלח אליהם.

סיגל זיב-מוטולה,
שופטת

אילן איטח,
שופט

לאה גליקסמן,
שופטת, אב"ד

מר שלמה נוימן,
נציג ציבור (מעסיקים)

מר שלום חבשוש,
נציג ציבור (עובדים)